

COASTAL STARS

Rakensimme talon Kirkkonummen Porkkalaan vuonna 2005. Pikkusiskoni sanoi minulle, että nythän sinulla on talo maalla ja farmari Volvo pihassa, ei puutu kuin koira suomalaisesta perheydyllystä. Ajattelin, että ei ikinä.

Talomme läheisyydessä oli upeita metsiä ja peltoja, joita yksin samoillessani, ajattelin, että voi kun olisi joku juttukaveri lenkeillä mukana. Ajatus koiran hankkimisesta alkoi kyteä. Pyysin työkaveriani mukaani katsomaan kanssani mieheltäni ”salaa” sekarotuisia koiranpentuja, jotka olivat söpöjä, mutta jotenkin epävarmuus yhdistelmän luonteesta ei vakuuttanut minua. Palasimme kotiin ilman pentua ja mieheni oli vastassa pihalla kysellen missä olimme olleet. Kerroin, että olimme vain katsomassa koiranpentuja, johon hän kädet lanteillaan karjaisi: Se on koira tai hän, meidän perheeseen ei tule kuolaavia ja haisevia koiria, piste. Ajattelin, että parempi antaa asian olla.

Ajatus koirasta jäi kuitenkin vaivaamaan minua ja marssin kirjastoon lainatakseni kaikki mahdolliset kirjat, joissa olisi esitelty eri koirarotuja. Tutkin koiria ensin ulkonäön perusteella ja sen jälkeen koirien luonnetta ja käyttötarkoitusta. 200 koirarodusta mikään ei sopinut meidän perheeseen. Valittelin asiaa kaverilleni, jolla on australian paimenkoiria ja hän kertoi, että hänen tuttavallaan oli ollut joskus Stabyhoun-rotuinen koira, jonka hän oli tuonut ilmeisesti Hollannista. Koko Stabyhoun sana oli niin vaikea, että epätoivoisesti yritin sitä googlettaa netistä, kunnes osasin kirjoittaa rodun oikein ja näyttöön räpsähti www.hazebad.com -sivut. Siellä etusivulla uutisissa: muutama urospentu vapaana.

Kädet täristen tartuin puhelimeen ja soitin kasvattaja Anne Leppäselälle ja kyselin, että onko teillä vielä niitä koiranpentuja ja onko minulla mitään mahdollista saada ostaa sellainen? Anne ilmoitti napakasti, että totta kai on, mutta haluaa ehdottomasti tavata kaikki pennun ostaja ehdokkaat henkilökohtaisesti. Ilmoitin, että totta kai olemme valmiita tulemaan esittäytymään Hyvinkäälle. Lähdimme tapamaan Annea lasteni kanssa, mieheni ei ollut mukanamme. Lapseni ihastuivat koiriin ja varsinkin Nala-niminen, pallohullu koira sai poikani kiljahtelemaan ihastuksesta. Nala nimittäin jaksoi hakea palloa loputtomasti pojalleni. Katselin koiria ja kysyin, että ei kai uroksille tule noin leveää kalloa kuin Luca-nimisellä koiralla oli (hänellä on kaunis pää). Tähän Anne vastasi, että ei varmaankaan tule, Luca nyt oli poikkeus. Nuutti-pojalle kehkeytyi kuitenkin varmaan suomen levein kallo. Siihen kalloon mahtuu paljon rohkeutta, viisautta ja vähän pullisteluakin.

Ilmoitin Annelle, että en voi ilman mieheni lupaa tehdä mitään päätöksiä ja sopiiko, että yritän houkutella hänet mukaani katsomaan koiria ja pentuja, johon Anne sanoi tottakai. Kotiin ajaessani mietin miten ihmeessä saan taivuteltua mieheni suostumaan koiran hankintaan. Muutaman päivän kuluttua hän ilmoitti minulle, että hän voisi mahdollisesti lähteä katsomaan koiria Hyvinkäälle minun mielikseni, mutta mitään koiraa ei tule kuitenkaan meidän perheeseen. Ajattelin mielessäni, että yes, yes, yes.

Saavuimme taas uudemman kerran Hyvinkäälle ja Anne antoi Nuutin minulle syliini. Nuutti pussaili ja nuoli kaikki Nina Riccin hajuvedet kaulalta ja aivan kuin hän olisi sanonut: ottakaa minut, minä olen kiva koira. Mieheni nojasi talon seinää vasten kädet lanteilla ja katseli pentua sylissäni. Sanoin hänelle, että katsotaanko jotain muutakin pentua, johon hän tokaisi, että me ei muita pentuja katsella, me otamme sen pennun, joka meidät valitsee. Olin ällikällä lyöty ja aloin änkyttää, että me otettaisiin sitten tämä pentu, jos se sopii. Anne ilmoitti, että kyllä se sopii.

Siitä alkoi piinaava odotus. Olo oli kuin piakkoin synnyttävällä äidillä. Kun pennun luovutuspäivä koitti, sain mukaani työkaverini Sarin ja hänen miehensä noutamaan kanssani pentua uuteen kotiin. Minulla piti olla tietenkin autokuski, jotta koira ei vain kiintyisi kehenkään muuhun kuin uuteen omistajaansa. Papereiden tekemiseen en itse kyennyt, koska ulvoin koira kainalossa sitä, kun hänen pitää jättää hyvästit äidille ja sisaruk-sille. Onneksi oli sihteeri mukana.

Nuutti oli suhteellisen helppo pentu. Hänet nimettiin heti alussa nailarin nappaajaksi, sillä hän oli kova pureskelemaan pienillä neulahampaillaan ihmisten käsivarsia ja erityisesti nailonsukkahousut olivat hänen mi-eleensä. Muutama täpäräkin tilanne osui hänen kohdalleen pentuaikana mm. ruokalautaselta, joka oli keittiön työtasolla, käytiin varastamassa kasa kananluita (jotka kuitenkin saatiin oksennettua ulos), muutama Bura-natabletti napattiin pöydältä (seurauksena vatsalaukun ärtyminen parin viikon ajaksi ja ruokana ainoastaan riisin keitinnettä), nappipariston nielaisu lattialta (taas suolapallolla oksentaminen) ja karkaaminen autotielle, jossa perävaunullinen rekka ajamassa koiran päälle (onneksi oli opetettu paikka -käsky, joka pelasti hänen hen-kensä) ja viimeisenä, ei kylläkään koiran syytä: emännän jalan murtuminen kolmesta kohtaa jäisellä pihalla (seurauksena emännän jalan kipsaus kuudeksi kuukaudeksi).

Kun pentuajasta selvittiin, alkoi kiinnostus herätä erilaisiin koiraharrastuksiin. Kävimme erilaisissa tottele-vaisuusluteruoksissa ja Stabyhoun-kerhon järjestämissä tapahtumissa. Lisäksi koiranäyttelyt vetivät puoleen-sa, ei niinkään koirien arvostelun vuoksi, vaan mukavien Staby-ihmisten tapaamisen vuoksi.

Kun Nuutti täytti kolme vuotta, haimme toisen narttukoiran, Ragnan, Hollannista. Nartun ja uroksen asum-inen samassa kodissa osoittautui minulle liian haastavaksi tehtäväksi. Nuutti kastroidiin ja tämä edesauttoi kolmannen nartun hankkimisen. Ella on myös Hollannin tuonti.

Koirani ovat ihmisrakkaita, perheeseensä kiintyneitä ja aina mukana siellä missä ihmisetkin on. Stabyhoun tarkoittaakin vapaasti suomennettuna: seiso vierelläni. Sen taidon he kyllä osaavat.

Kolmen koiran kanssa elämä on ollut ihan mukavaa ja kaikki on sujunut ongelmitta. Tärkeintä on mielestäni kuitenkin hankkia uusi koira vasta, kun koirilla on tarpeeksi ikäeroa.

Meidän kolmikko tulee hyvin toimeen keskenään ja välillä tuntuukin, että he kuvittelevat olevansa koiraperhe, jossa Nuutti on se voimakastahtoinen, turvallinen isähahmo, Ragna äidillinen hössöttäjä ja pahnun pohjim-maisena, Ella-neiti, heidän hyväkäytöksinen tyttärensä.

Kuuden vuoden kokemuksen perusteella olen niin innostunut rodusta, että päätin jatkaa tämän rodun par-issa harrastusta ja hakea kennelnimeä: Coastal Stars. Toivottavasti meidänkin tulevat pennut tuottavat uusille omistajilleen iloa, onnellisia hetkiä ja uusia harrastusmahdollisuuksia.